

Nie umieraj, jeszcze nie umieraj ...

*Bartkowi Siwcowi,
młodszemu poecie w podzięce*

idzie wolno...

miasto strwożone
łuną księżycą
zdaje się nie dostrzegać

kiedy odgarnia liście

jesień, Panie Kolego,
jesień
wszystko brązowieje
niczym dziewczyny w lecie

miasto oniemiale
blaskiem słońca o świcie
zdaje się nie widzieć

kiedy odgarnia śnieg
spod bramy wspomnień
niedoszłych
spętanych słowem historii

wiosna, Panie Kolego,
wiosna
wszystko w zieloności, Panie
ostatniej barwie nadziei

... a ta staruszka
dynamicznie płąsa
podryguje

między kałużami wierszy
ciągle niezatopionych, na szczęście
w lirycznym odmęcie